

ΕΚΚΛΗΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΣΑΙΝ ΓΚΥ

ΤΑ ΠΑΣΟΥΜΑΚΙΑ

Είχα επισκεφθεί τόν φίλο μου Φρεσάνζ στο σπίτι του. Μιλούσαμε άσχετη ώρα παρισταμένης και τής συζύγου του. Σε μία στιγμή που αυτή έφυγε για να κοιμηθεί τó μαρόο της είπα στον φίλο μου :

- Δέν σ' έρωτώ άν είσαι εύχαριστημένος με τó γάμο σου, γιατί βλέπω ότι εύτυχεις.
- Ναι. Πολύ, μου άπάντησε.
- Μά, πώς διάβολο παντρεύτηκες, σ' ό 'Ιάκωβος, ό τόσο τρελόος, ξαναρώτησα.

- Αυτό, φιλαράκο μου, με διέκοψε ό Φρεσάνζ, αυτό εινε μία ολόκληρη ιστορία. 'Αν έχεις όρεξι άκουσε να σου τήν διηγηθώ :

- Ξεθύρεις λοιπόν ότι πάντοτε άγαπούσα τά μέρη αυτά. Θυμάσαι τά Κυριακάτικα πρωινά μας ! 'Ίώσες φορές ταξιδεύαμε στο Μάρνη, στο Περέ... Μετά τήν άναχώρησί σου για τó Μαρόκο, ερχόμουν μόνος μου στα μέρη αυτά. 'Εκαμνα καμιά βόλτα στο χωριό, έτρωγα, άναπαύομουν και τά χαράγματα τής επομένης, χόπ ! στη βαρκούλα, ξαναγύριζα στο Παρίσι... 'Αχ ! τά όμορφα αυτά πρωινά, που αϊθάνασαι τόν έαυτό σου έλαφρό, σάν τίς βαρκούλες, νέο και δυνατό σάν τόν καλοκαιριάτικον ήλιο, χωρίς στενοχώριες, σάν τó νερό που δέν αδιάκωνεσαι από τó παραμικρότερο κύμα.

Μιά μέρα, άφητα τó Μάρνη και μπήκα σ' ένα του παραλόταμο τουριστικού γύρω από ένα νησί, με τά κουπί άφρμένα, κάμνοντας τή βαρκούλα μου να προχωρή με μία άνεπαίσθητη κίνηση των χειρών. 'Ο ήλιος πούλαμε σ'ά δέντρα, τó νερό πού άσφαρτε ή δροσιά τ'ου στα μπράτσια μου, ή γύρω ήσυχία, όλα αυτά με μεθόδσαν με ποιήσι. 'Εξαφνα, σ' άπόσταση λίγων μέτρων, βλέπω δύο νεαρές γυναίκες που κολυμπούταν. 'Η μία εινε άκόμα τó πενιοιάρ της και τής άλλης τής μαλλιά. 'Η άλλη ήταν ήδη σ'τό νερό. Προσπαθούσε να δώση θάρρος στη συντρόφισά της, χτυπώντας τó πόδι σάν τήν άνήσχη φρεγάδα, όταν με άντελήφθη. 'Ε, φίλε μου ! Τί φευγούλα ήταν εκείνη... Μόλις είχα τόν καιρό να τήν παρατηρήσω και χάθηκε τραβώντας μαζί της και τήν άλλην...

Στό σημείο αυτό τής διηγήσεως ό 'Ιάκωβος σηκώθηκε για μία στιγμή, πήγε σ'ένα μαξιλαράκι και ξαναγύρισε με δυό μικροσκοπικά πασουμάκια.

- Νά ! μου είπε. Αυτά μονάχα μου άπέμειναν άπ' τó όρατό αυτό συναπάντημα. 'Ετρεξα στήν άμμουδιά, τά άρπαξα και τά πήρα μαζί μου εις άνάμνηση τής ώρας αυτής συναντήσεως. Τί κομψά που ήσαν ! Τί χαριτωμένα ! 'Ημουν κι'όλας έρωτευμένος μαζί με τήν ώραία άγνωστο...

- 'Αλλά, τόν διέκοψα, σ' έλεπε, ότι μόλις τήν είδες :

- 'Αγαπητέ μου φίλε, άπάντησεν ό 'Ιάκωβος, μία νέα γυναίκα που βγαίνει από τó μπάνιο μπρός στα μάτια ενός έρασιτέχνη βαρκάκη εικοσιπέντε χρόνων, δέν μπορεί παρά μόνον άρετά ; να έχη και πλεονεκτήματα.

- Λοιπόν ;...

- Λοιπόν τρεξί Κυριακές κατά συνέχθειαν πήγαινα άποφασισμένος να τήν ξαναϊδω και έποθετούμην στα περλιχωρα. Δυστυχώς όμως ό κόπος πηγαινε χαμένος.

- 'Ηλθε τέλος και τó φθινόπωρο που δέν κολυμπούν πλέον. Είχα περίπου λημονήσει τήν περιπέτειά μου αυτή, αλλά διατηρούσα πάντοτε τά πασουμάκια. Τόν χειμώνα που έπικολούθησε σ'ό λίγο πηγαινα σχεδόν κάθε βράδυ στο χορό. Καταξοδευόμουν σ'ε γάντια άσπρα και σ'ε σκουρλίνα. 'Όλος μου ό μισθός χαλιόταν για τήν τουαλέτα μου. Και φυσικά έτσι κομψός που ήμουν περνούσα για πρώτη τάξως γαμπρός. 'Απήγγελλα Βρολίαν, τó κορίτσι με εύρισκαν κομψό και ή μητέρες άνθρωπο με άξία. Μ' όνόμαζαν 'Χαριτωμένο Πρίγκηπα !... >

... Τó πρωί, γυρνώντας σπίτι μου, σκεπτόμουν ότι έπρεπε να πάω άπ' τ'ος να δουλέψω στο 'Υπουργείο. 'Επίσης τά οικονομικά μου...

... Τη χτυπάει με τó όπλο του φωνάζοντας στον Τούρκο :

- 'Εργι, δέω, δαίλε, δολοφόνε ! 'Εργα να σκοτώη ; και μένα !... 'Αλλ' ό δολοφόνος δέν τολμά να ξενυίηη από τó Μετόχι και ό χυρώνει από πίσω τήν πόρτα. 'Ο Γιωργή ; θέλησε να κόψη τó κεφάλι τ'ου άδελφού τ'ου για να μήν πέση στα χέρια των Τούρκων, αλλά ή καρδιά του δέ βαστά. Με δάχρυα στα μάτια, γονατίζει, φιλεί, τó σκοτωμένο στο μέτωπο και φεύγει πληγωμένος κλαιώντας. Πηγαινει στο χωριό άποχαιρετά τούς γονείς του και άναχωρεί για τó Σάμο, όπου βρίσκεται άσυλο στο σπίτι ενός Κεφαλλονίτη γιατρού, σ'όν όποιον έμπιστεύεται τή θεραπεία των πληγών του. Σε λίγες μέρες καταφθάνουν στη Σάμο—συγγενείς τ'ου φονευθέντος 'Ιμβρατί δουροδοκον πλουσιός τó γιατρό ό όποιος βάχει δηλητήριο στα τραύματα τ'ου Βέργη και έτσι τó παλληκάρι τής Κρήτης πέθανε με φοβερούς πόνοους τ'φ 1820.

μου δέν πηγαιναν καθόλου καλά. Μ' έπίστωνε κάποιος μάγειρος και ζουστάρωγα, μα άξαφνα μου έκοψε ό άθλιος τήν πίστωση !...

... 'Ήταν συνεπώς καιρός να σκεφθώ τί έπρεπε να γείνη. Θά μου ήταν βέβαια πολύ εύκολο ν' άφήσω, χωρίς πολλή στενοχώρια, αυτή τή ζωή τής φευτικής ειμάρειας και να έγκαταλείψω τής καθεραδυνές πολυέξοδες χορευτικές έσπερίδες, άν δέν είχα κάμει τή γνωριμία μ'ας χαριτωμένης παιδιούλας.

... 'Ανταμόναμε στο χορό συχνά και τó καταφρόναμε να χορευόμε μαζί τó κοιτιγόν. Εύχαριστούμην πολύ να τήν βλέπω, αλλά δέν τήν αγαπούσα. Τούλάχιστον έτσι πίστευα. Μόλις, όμως, μία μέρα με πληροφορήσε πώς θάρυεγε άπ' τó Παρίσι και δέν θά τήν ξαναβλεπα, ή ζωή μου—όλη ή φτωχή στενή ζωή τού ύπαλληλου—μου έφάνηκε τέτοια που πραγματικώς ήταν. Χωρίς κανένα σκοπό, μίξερη, συφοριασμένη. Τί τήν ήθελα τέτοια ζωή ;...

Τί να κάμω όμως ; Μήπως μου ήταν δυνατόν και να τήν παντρευθώ τήν νέα αυτή ; 'Ο πατέρας της, εινε ένα εργοστάσιο στο 'Ισού. 'Ήταν πολύ πλούσιος, χήρος και είχε τήν φημή άνθρώπου επιδοδόμενου φανταικά στήν κερδοσκοπία. 'Ασφαλώς δέν θά μου έδινε τήν κόρη του. Τότε συν'λαβα τή σκέψη να πλουτίσω κι'εγώ.

Νά φύγω. Σου έγραφα εκείνο τó γράμμα που τόσο σ'έταξε ν' άπορήσης και στο όποιο σου ζητούσα πληροφορίες για τήν καλλιέργεια και τή βιομηχανία τού Μαρόκου. 'Αλλά πριν άναχωρήσω ήθελα να τήν ξαναδω και να τής μιλήσω. 'Επρεπε να συναντηθούμε σ' ένα χορό. 'Ήταν ό τελευταίος τής εποχής. 'Εκείνο τó βράδυ, θυμούμαι, ήταν πειό ώραία άκόμη, αλλά και πειό κοκέτα. Διαρκούντος ενός βάλς, τής ειπαπώς δέν θά ξαναρχόμουν πειά στο χορό.

- Και έγώ επίσης, μου άπάντησε. Ξερέτε καλά πώς αυτός εινε ό τελευταίος.

- Δέν θά ξαναρθω ούτε τόν ερχόμενο χειμώνα, ξαναπα.

- Γιατί ; Μήπως παντρεύεσθε ; με ρώτησε χαμογελώντας πονηρά.

Για μία στιγμή τά έχασα και δέν ήξερα τί να τής πώ. 'Ημουν καταζαλισμένος. Τέλος μία σκέψη μου κατέβηκε φανερικά.

- Ναι, τής είπα παντρεύομαι ! Παντρεύομαι με μία νεράιδα που είδα κάποτε να κολυμπάη στο ποτάμι...

Αυτή με κίτταξε παράξενα. Δέν τά έχασα έντούτοις καθόλου. Τής διηγήθηκα με κάθε λεπτομέρεια τούς... δ'ηεν έρωτάς μου ν' εκείνη που συνινησα να κολυμπάη στις όχθες τού Μάρνη. Για να δώσω δέ περισσότερη άληθοφάνεια στη διηγήσή μου, συσάρρευσα συγκεκριμένες λεπτομέρειες. Τό όνομα τής βιρκούλας μου, τή μικρή πλάς, τή ξανθιά άμμο και τέλος τά πρόσαινα πασουμάκια.

'Από τήν άοχη τής διηγήσεώς μου, παρετήρησα πώς τά μάτια τής νεάρας μου λαμποκοπούσαν παράξενα. Τά μάγουλά της είχαν κοκκινίσει. Οί όμοι τής άνεσηκόνοντο διαρκώς. Κόντευε να κλάψη... Πεισμα θά ναι, σκεπτόμια μέσα μου. 'Αλλά όταν πειά μιλήσα για τά πασουμάκια, ένα δυνατό γέλιο με κοκκάλωσε.

- Τί άστείο !... φώναξε και με μ'ας ; τρέχοντας πρós τήν αδελφή της, στην άλλη άκρη τού σαλονιού, τής είπε :

- Σούζη ! Σούζη ! Έλα να σου συστήσω τó κλέφτη που σου πήρε τó πασουμάκια σου !...

Τά υπόλοιπα τά μαντεύεις. 'Η Σούζη εινε τώρα ή κουνιάδα μου. Είπε μία αξιολάτρευτη δεσποινίς που έχει τó μικρότερο πόδι τού κόσμου καθώς βλέπει και τή μεγαλειότητα καρδιά. 'Εννόησε τόν έρωτά μου για τήν αδελφή της τήν 'Ισαβέλλα, κι' άνέλαβε να μ'ας παντρεύη. 'Επεισε λοιπόν και τόν μπαμπά τους και σ'ε λίγο καιρό, χωρίς σ' αυτήν ή 'Ισαβέλλα γίνηκε γυναίκα μου.

- Και ή Σούζη ;... Είπε παντρεμένη ; ρώτησα.

- 'Οχι. Μένει με τόν πεθερό μου. Συχνά έρχονται στο Νοζάν και μ'ας βλέπουν. Τίς ήμέρες αυτές ή Σούζη και ή 'Ισαβέλλα κολυμπούν, όπως πριν, αλλά τώρα δέν φεύγουν, όταν με βλέπουν. Νά, πρόσθεσεν ό 'Ιάκωβος άνοιγοντας ένα άλμπουμ φωτογραφιών. Δές τήν...

Δέν μπόρεσα να κρατήσω τó θαυμασμό μου :

- Μά εινε εξαισία ! φώναξα ένθουσιασμένος.

- 'Ο 'Ιάκωβος με κίτταξε χαμογελώντας :

- 'Αλήθεια ; μου είπε. 'Ελα τότε καμιά μέρα να κάμουμε κανένα γύρο με τή βάρκα, τή Κυριακή, όπως πριν. Θά προσπαθήσω να σου βρω και σένα ένα ζευγάρι πασουμάκια...

Μετάρφρασις Δ. Γ. Κεραμπερ

'Εβλεπα τó τέλειο σωμα της και τά θαυμάσια μαύρα της μαλλιά...

